

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Folk-Sagor

21.

Ungdoms-Landet.

Ät huru roligt,
Bid brasan förtroligt
Att höra talas om jettar och troll
Om winterqwallen,
Då trollen på hällen dansa sin ringdans
I stjärnklar natt.

Kalmar, Hos Ströhm & Bröder Westin 1855.

Pris 3 skilling.

Ungdoms-Landet.

Det war en gång en konung, som rådde öfwer ett mäktigt rike. Han war tapper i strid, klok i rådslag, och alla hans företag hade en god framgång. Men när åren woro framslidna, blef konungen gammal och grå, så att han kunde wäl märka det han icke skulle lefwa länge. Då wardt han sorgsen i sin hug, ty han hade lifwet kårt, och sporde så alla wisa män i sitt rike om det icke gafs wæs något medel att undkomma döden. De wisa männen skakade sina hufwuden och lade råd; men ingen wiste swara till konungens spörsmål.

En dag kom der till kungsgården en gammal spåqwinna, sem farit wida öfwer watten och land, och war beryktad för sin wisdom och klofskap. Konungen frågade den gamla qwinnan om hon wiste någonting nytt. Då sade karingen: "Herre konung! det är mig sagdt, att du mycket rådes att dö, nu sedan du är gammal worden. Dersför har jag kommit hit, och will lära dig huru du skall återwinna ungdom och helsa." Wid detta tal blef konungen wäl tillfreds, och sporde huru härmed skulle tillgå. Spåqwinnan tog till orda: "Långt, långt bort, mång tusende mil härifrån, ligger ett land, som heter **Ungdomslandet**. I det landet finnes ett slags underligt watten, och wexer ett slags kostliga äpplen. Hwilken som dricker af wattnet och äter af äpplena, han blitwer ung på nytt, wore han aldrig så gammal. Men icke många äro de som få smaka deraf, ty wägen är lång och full med farligheter." När den gamle konungen hörde det-

ta, blef han mycket glad, och lönade spåqwinnan rikligt för hennes goda råd. Dermed skildes de ifrån hwarandra.

Konungen öfwerlade nu med sig sjelf, huru han skulle erhålla af det underbara wattenet och de kostliga äpplena; ändtligen beslöt han att skicka någon af sina söner, för att hemta dem. Till den ändan lät han rikligen utrusta den äldste prinsen med penningar och annan nödtorft, och sände honom så på wäg. Men när prinsen hade farit långt bort, kom han till till en stad, som mycket behagade honom. Då glömde han alldeles sitt ärende, lefde i nöjen och yppighet, och tänkte icke widare på sin lofwen, att fara till fjerran land efter lifs-watten åt sin fader.

Det led en tid bortåt, och Konungen längtade mycket efter sin sons återkomst; men han hördes icke af. Då lät gubben utrusta sin andra son med gods och guld, och skickade äfwen honom att uppsöka det prisade Ungdomslandet. Men när sivennen hade farit lång wäg, kom han till en stor stad, och träffade sin broder. Nu gick det honom, såsom det gått den äldre prinsen. Han glömde alldeles bort sitt ärende, lefde med win och frilör, samt tänkte icke widare på sitt ord och lofwen, att hemta ungdoms-äpplen och lifs-watten åt sin gamle far.

När det så hade stått om en rund tid, och ingen af prinsarne kom tillbaka, blef den gamle Konungen mycket bräcklig af sorg och ålderdom. Då gick den yngsta prinsen inför sin fader och beddes, att äfwen han skulle få draga bort och uppsöka det prisade Ungdomslandet. Såsom nu Konungen icke hade qwar mer än en enda son, wille han oger-

na bifalla swennens begåran, utan bad honom stanna der han war. Men konungasonen war fast wid sin mening, och så fick han ändtligen råda. Konungen lät nu utrusta sin yngste son med gods och egodelar, och swennen gaf sig på wäg. Men gubben satt ensam och öfwergirwen i sitt rike, och bidade med mycken oro, att någon af hans söner skulle komma hem igen.

Ungerswennen färdades nu wida wägar, och kom slutligen till en stor stad, hwarest han träffade sina äldre bröder. Då bådo konungasönerna honom stanna qwar hos dem, och icke göra sig bekymmer för den gamle gubben der hemma; men prinsens wille icke swika sitt ord, utan nekade till deras begåran. Han tog afsked af sina bröder, och drog widt omkring genom många och stora riket. Hwem helst han mötte, tillsporde han om wägen till Ungdomslandet; men det war ingen som wiste förtälja eller eljest gifwa någon besked derom.

En dag för swennen wilsse uti en mycket stor skog. Wid han nu såg sig omkring för att finna herrberge, fick han se ett hus, som på långt afstand flämtade emellan träden. Prisen gick dit, och kom till en liten jordhytta, hwarest bodde en mycket gammal qwinna. Konungasonen frågade om han fick blifwa der öfwer natten, och karingen samtyckte till hans begåran. När de nu talades wid, frågade den gamla qwinnan efter hans ått och ärende. Prinsen swarade, att han war en konungason, som dragit boet att söka efter Ungdomslandet, och sporde tillika, om icke gumman kunde gifwa honom någon besked derom. Då sade karingen: "jag har lefwat i trehundra wintrear, och ännu har ingen förtäljt mig om landet, som du

nämner. Men jag råder öfwer djuren på marken. Kanste år det någon ibland mina undersåter, som hittat wågen. Arla i morgon will jag spörja derom." Konungafonen tackade mycket för detta goda löfte, och så drömlides han der öfwer natten.

När nu dagen grydde och sol rann upp, gick karingen ut och blåste i sin pipa. Då blef ett starkt gny i skogen, och der kommo löpande alla fyrfota djur både när och fjerran. Sedan djuren woro församlade och hade hyllat sin drottning, sporde den gamla, om det war någon ibland dem, som kände wågen till Ungdomslandet. Djuren höllo så en lång öfwerläggning här om; men det war ingen som wiste swara till drottningens spörsmål. Då wände sig den gamla gumman till konungafonen och sade: "jag kan icke widare bistå dig. Men jag har en syster som råder öfwer foglarne i lusten. Hjälsa henne ifrån mig, kanste wet hon någon hjälp." Karingen befallte nu ulfwen att föra swennen till hennes syster, och härmed lyckades deras samtal. Men konungafonen satte sig upp på ulfvens rygg, och så bar det af öfwer skog och mark, öfwer berg och dal, många willa stigar.

Serla om astone, när sol gått i skog, fingo de se ett lius, som flämtade emellan träden. Då sade ulfwen: "nu äro wi framme, ty här bor min drottning's syster." Han wände så hem igen; men konungafonen gick in, och fann en mycket, mycket gammal qwinna, som bodde i en jordkoja. Medan de nu talades wid, sporde gumman om hans ått och ärende. Prinsen swarade, att han war en konungafon, som dragit bort att leta efter Ungdomslandet, och hjälpsade tillika från hennes syster, som rådde öfwer djuren på marken. Då tog karingen

till orda: "jag har lefwat i seyhundrade wintrar, och ännu har ingen förtäljt mig om landet som du nämmer. Men jag råder öfwer alla foglarne i luften; kanste är det någon ibland mina undersåter som hittat vägen. Urla i morgon will jag spörja derom." Konungasonen tackade såsom tillbörligt war, för gummans goda löfte, och så blef han der öfwer natten.

När det nu bräckte för dagen, gick Kåringen ut och blåste i sin pipa. Då blef det ett susande och dån i luften, och der kommo farande alla himmelens foglar, både stora och små, både när och fjerran. Sedan de woro församlade och hade hylat sin drottning, sporde den gamla, om det war någon ibland dem som wiste vägen till Ungdomslandet. Foglarna höllo så en lång öfwerläggning här om; men slutet blef, att ingen kunde swara till drottningens spörsmål. Då wände sig den gamla gumman till konungasonen, och sade: "jag kan nu icke widare hjelpa dig. Men jag har en syster, som råder öfwer fiskarne i hafwet. Far dit, och helsa henne ifrån mig. Wet inte hon råd, så är det ingen som wet det." Kåringen befalle nu örnen att föra swennen till hennes syster; och dermed skildes de åt. Men konungasonen steg upp på örnen ryg, och det bar af sem en stormwind, öfwer blåa haf och gröna länder.

Serla om afton fingo de se ett ljus, som tindrade emellan träden. Då sade örnen: "nu äro wi framme, ty här bor min drottningens syster." Han tog så affred ifrån ungerswennen, och flög hem till sin matmoder; men konungasonen trädde in i stugan, och sporde om han fick låna herrberge. Kåringen samtyckte gernat härtill. Medan de nu tala-

des wid, frågade gumman efter hans ått och ärendes. Prinsen svarade att han war en komungason, som dragit bort att söka efter Ungdomslandet, och helsade tillika från hennes syster, som rådde öfwer foglarne i luften. Då tog karingen till orda: "jag har nu lefwat i niohundrade wintrar, och ännu aldrig har någon förtält mig om landet, som du nämner. Men jag råder öfwer fiskarne i hafwet. Kanste är det någon ibland mina undersåter, som hittar wågen. Utsla i morgon will jag spörja derom." Swennen tackade såsom tillbörligt war, för gummans goda löfte, och så dwäljdes han der öfwer natten.

Tidigt om morgonen innan det lystte för dagen, gick karingen ut och blåste i sin pipa. Då blef ett starkt sorl och brusande i hafwet, och wattenet skummade af de oräkneliga fiskar, stora och små, hwilka kommo ifrån när och fjerran. Sedan alla kommit tillsammans, och hade hyllat sin drottning, talade den gamla qwinman, och sade: "derför har jag kallat eder, att mig lyster weta, om någon känner wågen till ett land som heter Ungdomslandet." Fiskarne höllo nu en lång rådplågning; men slutet war, att ingen kunde swara till drottningens spörsmål. Då blef karingen mislynt, och sade: "ären I wäl alla samlade ännu? Jag kan icke se till den gamle hwalen, som eljest icke är den minste ibland eder." I det samma hördes ett starkt brusande ute på hafwet, och den gamle hwalen kom hastigt framrandes. Gumman sporde hwarför han icke kommit med de öfriga; men hwalen ursåktade sig att han hade färdats så lång en wäg. "Hwar har du då varit?" frågade gumman. "Jo," svarade fisken, "jag har farit mång sinom tusende mil. Jag kommer just nu ifrån ett fagert land, som heter Ungdomslandet."

När karingen hörde detta blef hon wäl tillfreds, och sade: "det må blifwa till straff för din ohörsamhet, att du ännu en gång skall fara till Ungdomslandet, och föra denna ungerswennen med dig på resan." Derefter tog hon affked ifrån konungasonen, önskade honom lycka på färden, och så skildes de åt. Men swennen satte sig upp på hwalens rygg, och nu bar det af som en pil långt hån öfwer wattenet.

De färdades så hela dagen igenom, och kommo sent om aftonen till det prisade Ungdomslandet. Då sade hwalen: "jag will nu gifwa dig ett godt råd, som du skall noga följa, om du eljest önskar att ditt förehafwande skall lyckas. Uti det förtrollade slottet faller allt i sömn wid midnattstimmman. Gack då upp i borgen, tag ett äpple och en flaska watten; men sinka dig icke, utan skynda genast tillbaka. Om du dröjer öfwer sjelfwa midnattstunden, gäller det begges wårt lif." När konungasonen hörde detta, tackade han hwalen för dess goda råd, och lofwade i allt göra såsom fisken hade sagt honom.

Wid midnattstid gick prinsen upp till det förtrollade slottet, och fann allting såsom den wise hwalen hade förtält. Wid borgaporten woro grymma djur, björnar, ulfwar och drakar; men alla lågo i en tung dwala, och det tycktes såsom hade hela borgen stått öde. Prinsen wandrade så genom många stora rum, det ena präktigare än det andra, och kunde icke nog förundra sig öfwer den myckna rikedom, som allestädes låg för hans ögon. Slutligen kom han till en sal, som war fagert smyckad med täcken af guld och silfwer. Midt i den stora salen wepte ett träd med de aldra kostligaste

äpplen, och jemte trädet war en källa, hwars watten skimrade såsom klart gull, och gaf en sällsam klang när det rann öfwer stenarne. Då förstod konungasonen att han ändligen hade funnit hwad han så länge efterlångtat. Han lopp derföre fram, plockade sin ränsel full med fagra äpplen och fyllde sin flaskka med lifswatten ur den kostliga källan.

Swennen skulle nu wända tillbaka; men han kunde icke öfwerwinna sin åtrå, att ännu en liten stund se sig om i det förtrollade slottet. Han fortsatte derföre sin wandring ur rum och i rum, ur sal och i sal, och tyckte att den ena alltjemt öfwertråffade den andra. Ändtligen kom han i ett rum, som framför alla de öfriga war smyckadt med guld, silfwer och ädla stenar. Men i det präktiga rummet stod en sång, bäddad med blå silkesbolstrar, och på bädden slumrade en mö, så fager, att wäl aldrig någon sett hennes like i werlden. Då rödes hjertat i ungerswennens bröst, han glömde den wise hwalens warningar, och sof i famnen hos den fagra konungadottern.

När swennen hade sofwit en blund och skulle gå sin wäg, tycktes honom att han wäl borde låta mön weta, hwem det war som hade njutit hennes hnest. Till den ändan skref han på wäggen att Prins **Benius** af **Engeland** hade varit der, och ilade så bort ur slottet. Det war också hög tid ty knappast hade han gått igenom borgporten, förr än allt wafnade ur sin dwala; djuren röto, wapen slamrade, och hela bergen blef uppfyllt af lif och rörelse. Men prinsen satt sig hastig upp på hwalens rygg, och sedan bar det af som en blåst öfwer böljorna.

De färdades så någon stund, och kommo ut på

det willande hafwet. Då sänkte sig hvalen plötsligt ned under wattnet, och drog prinsén med sig. När de åter kommo upp war swennen mycket förfärad, och tänkte att han varit nära sin sista stund. Hvalén sporde: "blef du rädd?" Prinsén jakade att så war. Hvalén tog till orda: "lika rädd war jag, när du tog för många äpplen."

De färdades ännu en stund, och hvalén dök åter ned i hafwet. Men den gången blef han mycket längre under wattnet än förut, och när de kommo åter upp war prinsén nästan hasdöd af förskräckelse. Hvalén sporde: "blef du rädd?" Swennen jakade att så war. Hvalén tog till orda; "lika rädd war jag, när du sof hos den unga prinsessan."

De färdades nu åter en stund, och hvalén dök tredje resan ned i hafwet; men denna gången for han så djupt, att prinsén trodde sig aldrig mer få skåda dagens ljus. När de kommo upp sporde hvalén änyo: "blef du rädd?" Swennen jakade att så war. Fiskén sade: "lika rädd war jag när du skref ditt namn på falswäggen." De fortsatte derefter sin färd utan vidare åsventhyr intill desß de kommo till den andra stranden.

Prinsén tog nu afsked ifrån den gamle hvalén, och gick hem till gumman som hade sett niobun- drade wintrar. När karingén blef honom warse, gladdes hon att hans åsventhyr hade så wäl aflupit. Men ungerswennen sade, att han wille wergålla hennes goda bistånd, och gaf henne så ett äple ifrån Ungdomslandet och en driick af det kostliga lifswattnet. Karingén åt och drack, och lät sig wäl smaka. Då fick man se ett stort under; ty den gamla, gamla gumman skiftade sin

hamn, skrynklorna försvunno ifrån hennes anlete, munnen fylldes med de friskaste tänder, barmen höjde sig, och hon stod der såsom en blomstrande mö, sådan hon war i sina unga dagar. Fissdrottningen kunde icke nog prisa denna sällsamma förändring, och tackade konungasonen öfvermåttan för hans stora tjenst. Derefter skildes de ifrån hwarandra. Men wid affskedet sade qvinnan: "jag will nu lona dig för din wängäswa. Här har du ett betsel. När du skakar derpå, kommer det fram en gångare, som är lika snabb med vinden. Han skall föra dig hwart helst du önskar."

Ungerswennen rystade nu på betslet, såsom fissdrottningen hade lärt honom, och genast kom der fram en fager gångare, hwilken bar honom hån till den gamla gumman, som hade sett sexhundra de wintrear. När nu fogeldrottningen blef honom warse, gladdes hon att hans företag hade wäl aflupit. Men konungasonen tackade för sist, och sade att han wille wedergålla hennes goda bistånd. Han gaf henne så ett äple ifrån Ungdomslandet, och en dryck af det kostliga lifswattnet. Såringen åt och drack, och lät sig wäl smaka. I det samma fick man se ett nytt under; ty den gamla qvinnan skiftade sin hamn, skrynklorna gingo bort ur hennes anlete, munnen log, barmen höjde sig, och hon stod der inför prinsen såsom en jungfru i unga dagar. Fogeldrottningen kunde icke fyllest prisa denna sällsamma förändring, och tackade swennen öfvermåttan för hans stora tjenst. Derefter skildes de ifrån hwarandra med stor wänskap. Men wid affskedet sade qvinnan: "jag will nu lona din gåswa. Här har du en duk. När

helst du breder den ut, skall den dukas med konungsliga rätter.

Ungerswennen tog den kostbara duken, satte sig upp på sin fåle, och red bort, intill deß han kom till gumman som hade lefwat trehundra wintrar. När nu djurdrottningen blef honom warse, kände hon en stor hugnad att hans åswentyr hade lyckats så wäl, och undfick honom med mycken wänskap. Men swennen sade, att han wille wedergålla hennes goda bistånd, och gaf henne så ett äple ifrån Ungdomslandet och en dryck af det kostliga lifswattnet. Käringen åt och drack, och lät sig wäl smaka. Då förspordes åter ett stort under, ty den gamla qwinnan skiftade sin hamn och blef ung på nytt; skrynklorna förswunno ut hennes anlete, den krokig gestalten råtade sig och hon stod der såsom en mö af sällsam fågring. Djurdrottningen kunde icke nog glädja sig öfwer allt detta, och tackade prinsen för hans öfwermåttan stora tjenst. Derefter skildes de ifrån hwarandra med mycken wänskap. Men wid afskedet tog qwinnan fram ett swärd, gaf det åt swennen, och sade: "jag will nu löna din föråring. Här har du ett swärd. Swem helst du botar dermed skall wika, wore han ock det grymmaste wilddjur."

Konungasonen tyckte sig nu wara i allo wäl utkommen, och for så vidare, intill deß han träffade sina bröder. Då blef en stor fröjd å begge sidor. Men när de äldre konungasonerna fingo weta, att deras broder hade lyckats i sitt företag, fingo de en stor afund i sitt hjerta, och lade råd samman, huru de skulle swika honom och sjelfwa winna pris hos sin fader. De gåfwo nu mång saqra ord, och låto tillreda ett ypperligt gästabud. Men

om natten, när swennen sof, åttade bröderna tillfålle, samt bytte bort ungdomsåplena och lifswattnet, utan att prinsen wiste det, eller ens kunde tänka en sådan falskhet.

Swennen tog derefter affked ifrån sina bröder, steg upp på sin gångare, och red hem till sin faders gård. Då blef den gamle konungen wäl tillfreds att han återfått sin yngsta son, och prinsen gladdede sig att hans fader ännu war wid lif. Han bar så fram sina häfwor, och bad konungen åta af åplena och dricka af wattnet, att han skulle blifwa ung på nytt igen. Men det gick mycket emot förmodan, ty det spordes ingen förändring, utan gubben war och blef lika gammal och grå som tillföre. Nu kunde konungen icke tänka annat, än att hans son welat gåckas med sin fader, och blef högeligen wred. Men prinsen märkte att han war beswiken, och detta gick honom hårdt till finnes.

När det så hade lidit en tid bortåt, kommo öfwen de begge äldsta bröderna hem till kungsgården. De hade mycket att förtälja om sin resa, och ordade widlyftigt om alla de farligheter, som de utstått på wägen till Ungdomslandet. Derefter gingo begge prinsarne inför sin fader, och bjödo honom åplena och lifswatten, att han skulle blifwa ung på nytt. Konungen åt och drack, och lät sig wäl smaka. Nu skedde ett märkligt rön, ty gubben skiftade sin hamn, hans grå hår blefwo ljusa, munnen fylldes med tänder, skrynklorna förswunno, och han stod der såsom en fager ungerswenn. Då wardt en stor fröjd öfwer hela riket, och konungen prisade sina begge äldsta söners trohet och mandom; men alla wredgades uppå den

ungste konungasonen, att han farit med lögn och falskhet. Der blef nu dömdt, att swennen skulle kastas i lejonkulan, och domen gick i fullbordan utan alla nåder. Men när wilddjuren wille sönderlita den unge prinsen, hötte han åt dem med sitt swärd, och de gjorde honom ingen skada. När prinsen blef hungrig, bredde han ut sin duk, och den fylldes med kostelig mat. Han satt så uti lejonkulan i sju runda år, och ingen menniska wiste att han ännu war wid lif. —

Sagan wänder nu åter till Ungdomslandet. Det blef en stor uppståndelse sedan prinsen farit sin kos; ty lifswartnet war borta, åplena woro borta, och hwad ännu warre war, den unga prinsessan hade mistat sin ära. När så månader na woro förlidna, föll konungadottern i barnfång, och födde ett fagert swennebarn. Men den lille prinsen hade i den wenstra handen en underlig wäxt, liksom ett äpple, och äplet wille icke gå bort. Då lät konungadottern samla alla wisa qwinnor i hela Ungdomslandet, och sporde om råd, huru hennes son skulle blifwa fri från sitt lyte. Qwinnorna öfwerlade länge, och ordade både till och ifrån. Men slutet war, att den unga prinsen icke skulle blifwa heshregda, förrän han fick träffa sin rätte fader.

Det stod så en rund tid om, pilten wäxte upp, och röjde mera minne och fattningsgåfwa än andra barn. Ingenting war så froligt och konstigt att han icke måktade reda det, och wid sju års ålder kunde han stäwa sin faders namn, som stod skrifwet på fälskwäggen. Då fick konungadottern en stor åtra att draga bort och uppsöka prins Venius. Hon lät så skjuta sina snäckor i sjön, och utrustade dem på det aldra bästa med kosteligt gods och waldt manskap. Derefter gick prinsessan om bord tillika med sin unge son, hisgade segel på förgyllda rår, och så foro de lustigt öfwer hafwet till England.

När nu den präktiga flottan kom utansför staden, blef mycken oro och uppståndelse derinno; ty alla trodde att det war en fiendtlig härsmakt. Men konungadottern lade till wid bryggan, och skickade sändebud till konungen att hon wille träffa prins Venius. Då wardt konungen mycket iwehugfen, ty han mindes rätt wäl att prinsen blifwit kastad för wilddjuren, ehuru han icke wille bekänna det. Han höll så råd med sina män, öfwerlade hwad nu wore att göra;

men ingen wiste hielt i en slik farligheth. Slutet blef att konungen skulle sticka sin äldsta son, efter som han icke kunde sticka den yngsta. Der affärdades så bud till konungadottern, att prins Venius skulle komma den följande dagen.

Urta om morgonen lät prinsessan breda gyllene tåcken öfver vägen, och satte sin sjelf med sin lilla son på Steppsbruggar, för att emottaga konungasonen. När det så hade lidit en stund, kom den äldste prinsen ridandes ut ur staden, och åktade fara till Steppen. Wid han nu fick se hwad präktiga tåcken wuro bredde uppå vägen, kunde han icke nog undra öfwer all denna rikedom och höll åt sidan, ott icke hans gångare skulle trampa så dyrbara tyger. Han kom så ned till Steppsbruggan, hwarest konungadottern satt i högsätet, omgifwen af sitt folk. Men när den lille pilten såg honom warligt strida fram, ropade han med iwer: "icke är denne min far." Aplet i gossens hand satt qwar såsom tillförene. Då måste prinsen wända hem, med ringa heder och oförrättadt ärend; men prinsessan lät förfuuna, att hon icke skulle fara dådan, innan hon hade funnit den rätte prins Venius.

Andra dagen sticade konungen sin andre son; men det gick på samma sätt. Prinsen råddes att rida öfwer de sagra guldräckena, och när han så kom till Steppsbruggan, hwarest konungadottern satt i sitt högsäte, ropade pilten, som stod wid hennes knä: "icke kan denne vara min fader." Aplet satt också qwar i swennens hand som tillförene. Konungasonen fick nu fara hem igen, och det tycktes alla, att han lidit mera skam än skada. Men som prinsessan nu wäl kunde märka, att man handlade emot henne med swel och falskhet, blef hon wred, och gick i land med all sin härsmakt. Tillika sände hon bud till konungen, att hon wille se den rätte prins Venius, wore det och blott ett ben efter honom, eljest skulle hon icke lemna sten uppå sten i hela staden.

Nu blef en allmän bestörtning, och konungen wiste icke hwad råd han skulle finna i denna stora farligheth. Ändeligen tycktes honom vara bäst, att sända bud till lejonkulan, för att ransaka om der funnos några qwarleswor efter hans yngste son. Wid nu sändemännen kommo uti lejongården, för att uppsöka benen efter prins Venius, se, då satt han sjelf lika leswande och lekte med de wilda djuren. Då kan

man wål weta att der blef en fröjd öfwer stad och lant
och alla bådo swennen att han skulle gå derut. Men prins
wred, och wille ickef omma, förr än hans egen fader gjord
knåfall, och lofwade bättra hwad tillförene war brutet.

Tredje dagen, när sol rann upp, låt konungadottern äte
breda guldtråcke öfwer wågen, och satte sig i sitt högsäte; men
den lille pilten stod wid heunes knå, och alla hennes män
woro samlade omkring. Då klädde sig prins Venius på de
aldra präktigaste i silke och skarlakan, band swärdet wid sidan,
rustade sitt besel, och steg upp på sin windsnabba gångare.
Han red så wågen fram emot skeppen; men de tycktes alla
som sågo der, att han nästan flög genom lusten; ty så bält
en rystare och så snabb en fåle har ingen sett hwarken för
eller sedan. När nu pilten blef warse prins Venius, der han
rånnde fram öfwer guldwågen, ropade han glad; "detta är
min fader! detta är min fader!" och i samma stund föll äplet
bort ur barnets hand. Då steg konungadottern upp ifrån sitt
högsäte, trädde prinsen till mödes, och undfick honom med stor
glädje och kärlek. Men allt folket stod och såg deruppå, och
tänkte, att man wål skulle leta länge, för att finna en hure
gare man och fagrare qwinna i hela werlden.

Konungasonen och hans wåna brud foro nu in i staden,
och konungen låt tillreda ett bröllop, så att det skulle både
höras och spörjas. När gästbudet hade stått med lust och
lek, foro prins Venius och hans drottning bort till Ungdoms-
landet, och der lefwa de än i dag. Men de swekfulla brö-
derna fastades i lejongrophen, och ingen har sport att de nå-
gonsin kommo derifrån. Sedan war jag inte med längre.

